

Arrest

nr. 166 393 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 3 april 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Deze drie beslissingen werden aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 3 april 2015, en samen vormen zij de eerste bestreden akte die als volgt is gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUPING MET HET OOG OP VERWIJDERING ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

*Aan de heer, die verklaart te heten:
Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :
[...]*

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen;

Artikel 7, alinéa 1;

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

Artikel 27:

X Krachtens artikel 27 § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze , in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet In het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten
22/12/2009, 04/11/2010, 06/05/2014,25/02/2015)*

Betrokkene heeft op 13/01/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Ravels samen met een vrouw van Nederlandse afkomst S(...) K(...) A(...),(...)). Op 26/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Ravels het voorgenomen huwelijkte veltrekken. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (A(...)) S(...)). Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land te keren naar het land van

herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van:

- TU. (...)2015 - valse naamdracht
- TU. (...)2015 - verdachte handelingen

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7. alinéa 1 :

X 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

X 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale

Article 27:

X En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats Une internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

X En vertu de l'article 27, § 3. de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14:

X article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale

X article 74/14 §3 ,4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente.décision d'éloignement

Au moment de son arrestation l'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.

L'intéressé n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié (notifié le 22/12/2009,04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015)

Le 13/01/2015, l'intéressé a introduit un dossier de mariage auprès de la commune de Ravels avec de nationalité hollandaise (S(...) K(...), A(...), (...), Le 26/03/2015 la commune de Ravels a refusé de célébrer le mariage. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit au s J L'intéressée a déclaré à d'avoir un partenaire en Belgique (A(...) S(...)). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable.

Un procès-verbal a été rédigé à sa charge du chef de

- TU. (...) 2015 - usurpation d'identité
- TU. (...)2015 - agissements suspects

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING;

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 18/03/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 30/10/2003. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 14/12/2009) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 22/01/2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29/07/2010. Deze beslissing is op 06/05/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 15/12/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis de wet van 15/12/1980 Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 01/09/2010. De beslissing is op 04/11/2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene werd op 06/05/2014 geïntercepteerd door de politie van Turnhout. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, geldig 7 dagen) werd hem diezelfde dag betekend.

Betrokkene heeft op 13/01/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Ravels samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit (S(...)) K(...)) A(...), (...)). Op 26/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Ravels het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (A(...)) S(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

Betrokkene werd op 25/02/2015 geïntercepteerd door de politie van Arendonk voor illegaal verblijf en aanmatiging naam (PVTU. (...)/2015). Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, geldig dagen) werd hem diezelfde dag betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

*Reconduite à la frontière
MOTIF DE LA DECISION :*

L'Intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7. alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) p suivant ;

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

L'intéressé a introduit une demande d'asile le 18/03/2009. Cette demande a été refusée définitivement par une décision du CCE le 30/10/2009. L'intéressé a reçu la notification de la décision par courrier recommandé a un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13qq du 14/12/2009).

Le 22/01/2010 l'intéressé a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 29/07/2010, décision notifiée le 06/05/2014.

Le 15/12/2009 l'intéressé a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 01/09/2010, décision notifiée le 04/11/2010 avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours.

Le 06/05/2014, l'intéressé a été interceptée par la police du Turnhout L'intéressé a notifié le même jour un ordre de quitter le territoire était notifié (annexe 13 : 7 jours)

Le 13/01/2015, l'intéressé a introduit un dossier de mariage auprès de la commune de Ravels avec une femme de nationalité hollandaise (S(...) K(...) A(...), (...)). Le 26/03/2015 la commune de Ravels a refusé de célébrer le mariage. De plus, son Intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit au séjour. L'intéressée a déclaré à d'avoir un partenaire en Belgique (A(...) S(...)). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable.

Le 25/02/2015, l'intéressé a été interceptée par la police d'Arendonk pour séjour illégal et usurpation d'identité ((PV TU.22.L5.Q00661/2015). L'intéressé a notifié le même jour un ordre de quitter le territoire était notifié (annexe 13 : 30 jours)

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, Il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vaathouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(én) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pakistan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 22/12/2009, 04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015).

Betrokkene heeft op 13/01/2015 een huwelijksdossier Ingediend bij de gemeente Ravels samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit (S(...) K(...) A(...), (...)). Op 26/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Ravels het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (A(...) S(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van:

- TU.(...)/2015 - valse naamdracht
- TU (...)/2015 - verdachte handelingen

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé doit être détenu à cette fin :

Il y a lieu de maintenir l'intéressé à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de le faire embarquer à bord du prochain vol à destination de Pakistan.

L'intéressé n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié (notifié le 22/12/2009, 4/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015)

Le 13/01/2015, l'intéressé a introduit un dossier de mariage auprès de la commune de Ravels avec une femme de nationalité hollandaise (S(...) K(...) A(...), 11/11/1988). Le 26/03/2015 la commune de Ravels a refusé de célébrer le mariage. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit au séjour. L'intéressée a déclaré à d'avoir un partenaire en Belgique (A(...) S(...)). En ce qui concerne la prendre violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable.

Un procès-verbal a été rédigé à sa charge du chef de

- TU. (...)2015 - usurpation d'identité
- TU. (...)2015-agissements suspects »

Op 3 april 2015 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 april 2015, onder de vorm van een bijlage 13sexies, en zij vormt de tweede thans bestreden akte:

"Aan de heer die verklaart te heten:

A Monsieur qui déclare se nommer :

[...]

In voorkomend geval/en cas échéant, ALIAS

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'2', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

De beslissing tot verwijdering van 03/04/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 03/04/2015 est assortie de cette Interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- X 2 een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 22/12/2009, 04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden onontvankelijk verklaart op 01/09/2010. Een schending van het artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18/03/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 30/10/2009 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond, Betrokkene werd op 25/02/2015 geïntercepteerd door de politie van Arendonk voor illegaal verblijf en aanmatiging naam (PV (...)/2015).

Betrokkene heeft op 13/01/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Ravels samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit (S(...) K(...) A(...)(...)). Op 26/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Ravels het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een Inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee Jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig Inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

MOTIF DE LA DECISION

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;
- x 2 l'obligation de retour n'a pas été remplie.

Le 22/12/2009» 04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015, l'intéressé a reçu des ordre de quitter le territoire. Cette dernier décision n'était pas effectué.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:

*1°**

Le 22/12/2009, 04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015, l'intéressé a reçu des ordre de quitter le territoire. Cette dernier décision n'était pas effectué. L'intéressé a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis et 9ter ont été refusée. On peut donc enconclure qu'un pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH. L'intéressé a introduit une demande d'asile le 18/03/2009. Cette demande a été définitivement refusée le 30/10/2009 par le CCE., On peut donc en conclure qu'un retour au pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH. Le 25/02/2015, l'intéressé a été interceptée par la police d Arendonk pour séjour illégal et usurpation d'identité ({PV (...)/2015).

Le 13/01/2015, l'intéressé a introduit un dossier de mariage auprès de la commune de Ravels avec une femme de nationalité hollandaise (S(...) K(...) A(...),(...)) Le 26/03/2018 la commune a refusé de célébrer le mariage. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit au séjour. L'intéressée a déclaré à d avoir un partenaire en Belgique (Ahmad Shirley). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays

d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionnée par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable. N'ayant pas obtenu satisfaction, l'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'obstination de l'intéressé à vouloir rester illégalement sur le territoire et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée. Pour ses raisons, un délai maximum de deux ans est imposé à l'intéressé il ne ressort du dossier aucun élément spécifique pouvant conduire à imposer une interdiction d'entrée de moins de 2 ans. Conformément aux dispositions légales en vigueur, l'intéressé peut cependant demander la suspension ou l'annulation de son interdiction d'entrée de 2 ans dans le cadre de son droit à la vie familiale. Donc, si l'intéressé entre dans les conditions pour l'obtention d'un droit au séjour, l'interdiction d'entrée actuelle ne représente pas un préjudice grave difficilement réparable. »

Op 23 juni 2015 wordt de verzoeker verwijderd naar zijn land van herkomst, Pakistan.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder betwist in de nota met opmerkingen de samenhang tussen de twee bestreden aktes. Hij betoogt dienaangaande als volgt:

“Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan, als de beslissing tot inreisverbod.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

De verzoeker richt zich middels het voorliggend verzoekschrift tegen het “bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering” van 3 april 2015 alsook tegen de beslissing van diezelfde datum waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Het gaat om twee onderscheiden aktes die aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 3 april 2015.

Zoals de verweerder aangeeft, bevat het verzoekschrift zodoende twee onderscheiden vorderingen:

1. Een vordering tegen het “bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering”

2. Een vordering tegen het voornoemde inreisverbod

De eerste bestreden akte is een verwijderingsmaatregel, terwijl de tweede bestreden beslissing een inreisverbod uitmaakt. Hoewel de beslissing houdende inreisverbod volstrekt te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat ze op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op grond van de eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 17 maart 2015, nr. 230.527), dient te worden opgemerkt dat evenwel geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 17 maart 2015, nr. 230.527). In de tweede bestreden akte wordt op dit punt overigens uitdrukkelijk gesteld *“de beslissing tot verwijdering van 03/04/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod”*, hetgeen congruent is met het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet dat bepaalt: *“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De nauwe samenhang tussen de verwijderingsbeslissing en het ermee gepaard gaande inreisverbod is dan ook wettelijk vastgelegd en zij blijkt tevens uit de motieven die de tweede bestreden akte ondersteunen.

Beide vorderingen zijn derhalve verknocht en het kan dan ook worden aanvaard dat zij in éénzelfde verzoekschrift aanhangig worden gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De argumentatie van de verweerder kan niet worden aangenomen.

3.2. In zoverre de verzoeker de nietigverklaring vordert van de maatregel tot vrijheidsberoving die in de eerste bestreden akte (bijlage 13septies) vervat zit, merkt de Raad op dat tegen een dergelijke vrijheidsberovende maatregel overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De Raad is zonder rechtsmacht wat de beslissing tot vasthouding van 3 april 2015 betreft. Het beroep is op dit punt onontvankelijk.

3.3. Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van diezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de haar bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528). De

aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het hem toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In casu blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en wordt ter terechtzitting erkend dat de verzoeker op 23 juni 2015 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. De vraag rijst dan ook welk concreet voordeel de verzoeker thans nog kan halen uit de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, dat zodoende reeds zijn volledige uitvoering heeft gehad en de rechtstoestand van de verzoeker thans niet langer beïnvloedt.

Ter terechtzitting werd gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep tegen de eerste bestreden akte toe te lichten. De advocaat van de verzoeker bevestigt geen belang te hebben bij de vernietiging van de bijlage 13*septies* en stelt enkel belang te hebben bij de vernietiging van het inreisverbod.

De Raad merkt dan ook op dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende terugleiding naar de grens hun volledige uitvoering hebben gekregen doordat de verzoeker op 23 juni 2015 werd verwijderd naar Pakistan. De genoemde beslissingen zijn zodoende uit het rechtsverkeer verdwenen en de verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat een nietigverklaring van deze beslissingen hem thans nog tot voordeel kan strekken.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoeker geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het beroep is in die mate dan ook niet ontvankelijk, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.4. Het beroep is derhalve onontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden akte.

Het eerste en tweede onderdeel van het enige middel, die enkel betrekking hebben op de eerste bestreden akte, kunnen derhalve niet worden onderzocht. Enkel het derde en vierde onderdeel van het enige middel, die deels betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, hierna 'de bestreden beslissing' genoemd, worden aan een onderzoek ten gronde onderworpen en zulks enkel voor zover de wettigheid van het bestreden inreisverbod wordt betwist.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van het inreisverbod van 3 april 2015

In een enig middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van "de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.1. De verzoeker betoogt in verband met het bestreden inreisverbod als volgt:

"(...)

Verzoeker wenst op te merken dat ook het aan hem betekende inreisverbod een zware inbreuk uitmaakt op zijn recht op een privé- en familieleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen!

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn echtgenote niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker verblijfsrecht heeft in België.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

DVZ faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

(...)

Dat ook de motivering mbt het inreisverbod onvoldoende is.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de termijn van twee jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Het argument dat het betrokkene vrij staat op eender welk moment een opheffing te vragen van het inreisverbod is niet dienstig als motivatie om het af te leveren en getuigt niet van een grondig onderzoek of enige afweging in het dossier.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing louter vermeldt dat "uit onderzoek van het dossier namelijk blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Dat dit geen afdoende motivering uitmaakt! Het feit dat de partner van verzoeker legaal in België verblijft, zij wensen te huwen, verzoeker geïntegreerd is, reeds langdurig in België verblijft en tot op heden een blanco strafregister heeft, zijn wel degelijk elementen die ervoor zorgen dat er geen inreisverbod kan opgelegd worden.

DVZ dient een zorgvuldig onderzoek en een ernstige afweging te maken! Louter stellen dat er 'geen specifieke aanwijzingen zijn' is onvoldoende en getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek!

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden. Zijn partner bezit echter verblijfsrecht in België en woont en werkt in België, waardoor dit een flagrante schending uitmaakt van art 3, 6 en 8 van het EVRM.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, louter en alleen om een negatieve beslissing te kunnen nemen!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen.

DVZ weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat verwerende partij bovendien in het verleden steeds een maximumtermijn van drie jaar oplegde, zonder enig onderzoek. Nu de opmerking gemaakt werd dat dit flagrant onzorgvuldig is, legt men steevast een termijn van twee jaar op.

Doch, nog steeds zonder grondige afweging in het dossier.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken, met betrekking tot de beslissingen.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat zijn huwelijksprocedure nog lopende is, het feit dat een eventuele terugkeer naar Pakistan een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken en het feit dat verzoeker in het bezit is van legaal verblijf zorgen ervoor dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden, aangezien ze onterecht genomen zijn."

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een derde onderdeel van het middel voert verzoekende partij een schending aan van artikel 8 EVRM. Zij houdt voor dat geen rekening is gehouden met de stabiele en duurzame relatie van verzoekende partij in België.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

In de bestreden beslissingen wordt verzoekende partij er terecht op gewezen dat de huwelijksaanvraag van verzoekende partij en een Nederlandse vrouw geweigerd werd, alsook dat de loutere intentie om te huwen of samen te wonen aan een vreemdeling niet automatisch een recht op verblijf verschaft, en dat de verplichting om terug te keren geen breuk van de familiale relaties betreft doch enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Tevens wordt verzoekende partij erop gewezen dat de beslissing tot inreisverbod het gevolg is van het hardnekkig weigeren van verzoekende partij om de bevelen op te volgen, terwijl zij om de opschorting of opheffing van het inreisverbod vanuit het herkomstland kan verzoeken.

Verzoekende partij gaat hier volledig aan voorbij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring. Zij rept hierover met geen woord. Meer zelfs, zij toont niet eens aan dat er sprake is van een daadwerkelijke gezinssituatie.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij houdt voor dat er wel degelijk hinderpalen zijn, doch licht niet toe waaruit deze dan wel zouden bestaan.

Het voorgaande temeer de partner van verzoekende partij evenmin de Belgische nationaliteit heeft.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Daarenboven dient er te worden op gewezen dat het voorgehouden gezinsleven zich alleszins heeft ontwikkeld in illegaal verblijf. De beweerde partner van verzoekende partij heeft pas op 23.09.2014 in België een verblijfsaanvraag gedaan als houder van toereikende bestaansmiddelen. Verzoekende partij

verbleef alsdan reeds jaren illegaal in het Rijk, en heeft de vele bevelen die haar gegeven waren, telkens naast zich neergelegd.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Er blijkt geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om het voorgehouden gezinsleven in België te laten ontwikkelen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de duur van het inreisverbod, moet worden vastgesteld dat in de tweede bestreden beslissing, in zoverre deze op ontvankelijke wijze zou worden aangevochten, alleszins duidelijk en afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd:

“Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 22/12/2009, 04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden onontvankelijk verklaard op 01/09/2010. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18/03/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 30/10/2009 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond. Betrokkene werd op 25/02/2015 geïntercepteerd door de politie van Arendonk voor illegaal verblijf en aanmatiging naam (PV (...)/2015).

Betrokkene heeft op 13/01/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Ravels samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit (S(...) K(...) A(...), (...)). Op 26/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Wevelgem het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Integendeel blijkt uit de motivering van de termijn van het inreisverbod dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier; verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden, gelet op de concrete motieven van de beslissing.

Zie ook:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 december 2012 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Daar op 8 juli 2014 werd vastgesteld dat zij nog steeds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de wettelijke vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten, zoals blijkt uit het bevel van 8 juli 2014, is het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vaststelt dat verzoekster “hardnekkig” weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat door de stad Mechelen, bij betekening van het bevel van 17 december 2012, een Sefor-identificatiefiche werd ingevuld voor de opvolging van de terugkeer, conform de omzendbrief van 10 juni 2011. Dit betekent dat verzoekster werd ingelicht over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, zoals in het bestreden inreisverbod terecht wordt vermeld. [...] De Raad besluit dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat verzoekster op hardnekkige wijze weigert te voldoen aan een eerder aan haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten [...]. Verzoekster toont verder niet aan dat de gemachtigde gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldigheidsduur.” (R.v.V. nr. 132 662 van 31 oktober 2014)

Verzoekende partij toont niet anders aan.

Deze motivering is ook in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

In een vierde onderdeel van het middel voert verzoekende partij een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwijst naar een arrest van 17.03.2014 waarin vermeld zou worden dat 'de fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel'.

Deze vage beschouwingen volstaan vanzelfsprekend niet opdat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen worden aangenomen. Verzoekende partij geeft niet aan met welke concrete elementen in dit dossier geen rekening zou zijn gehouden.

Het Belgisch recht kent ook geen precedentenrechtspraak, terwijl verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in gelijke omstandigheden bevindt als deze die aanleiding hebben gegeven tot het arrest van 17.03.2014; verzoekende partij past dit arrest niet toe op haar eigen situatie.

Verzoekende partij houdt verder voor dat het motiveringsbeginsel geschonden is. Los van de vaststelling dat verzoekende partij niet aangeeft welk motiveringsbeginsel zij bedoelt, hetgeen op zich al tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel leidt, is verzoekende partij haar kritiek kennelijk ook gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Dienomtrent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid (zie ook artikel 71 van de Vreemdelingenwet).

(...)

Hierboven is verder reeds genoegzaam gebleken dat de duur van het inreisverbod ten genoegen van recht werd gemotiveerd. Verzoekende partij toont niet anders aan; zij geeft niet aan met welke concrete elementen geen rekening zou zijn gehouden in dit dossier. De vage verwijzing naar rechtspraak, die niet wordt toegepast op de eigen zaak, noch het gegeven dat verzoekende partij meent dat haar geen inreisverbod kan worden opgelegd gezien de voorgehouden relatie volstaat vanzelfsprekend niet opdat de beslissing tot inreisverbod zou dienen te worden vernietigd.

Verzoekende partij geeft ook aan het niet eens te zijn met de motivering dat zij in het herkomstland de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen, doch geeft niet aan om welke reden deze motivering niet zou kunnen worden weerhouden.

Ten overvloede, dat de partner in België woont en werkt wordt wel voorgehouden in het verzoekschrift, doch niet gestaafd door stukken. Terwijl alleszins niet blijkt dat de Nederlandse partner enkel in België een gezinsleven zou kunnen voeren met verzoekende partij.

Tot slot wordt niet de maximumtermijn van drie jaar opgelegd, doch een termijn van 2 jaar. Verzoekende partij haar beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

4.3. Beoordeling

De verzoeker voert inzake het bestreden inreisverbod onder meer een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde in principe een inreisverbod van *“maximum drie jaar”* dient op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het bij de loutere vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering – *quod in casu* - een inreisverbod kan worden opgelegd die niet meer maar wel minder dan drie jaar bedraagt ('maximum' drie jaar bedraagt).

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de *“specifieke omstandigheden”* van de betrokkene in rekening dient te nemen.

In casu worden in het voorliggende inreisverbod van twee jaar de volgende feitelijke motieven vermeld:

“Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 22/12/2009, 04/11/2010, 06/05/2014, 25/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis en 9ter werden onontvankelijk verklaard op 01/09/2010. Een schending van het artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18/03/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 30/10/2009 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond, Betrokkene werd op 25/02/2015 geïntercepteerd door de politie van Arendonk voor illegaal verblijf en aanmatiging naam (PV (...)/2015).

Betrokkene heeft op 13/01/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Ravels samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit (S(...) K(...) A(...)(...)). Op 26/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Ravels het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Bovendien, de eventuele intentie van betrokkene tot huwen of wettelijk samenwonen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig Inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

De verzoeker voert aan dat het inreisverbod van twee jaar een zware inbreuk uitmaakt op zijn recht op privé- en gezinsleven (cfr. artikel 8 van het EVRM). Hierbij verwijst hij onder meer naar het feit dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Nederlandse partner die legaal in België zou verblijven en waarmee hij een huwelijksprocedure heeft opgestart, dat hij reeds langdurig in België verblijft en er geïntegreerd is. De verzoeker benadrukt dat hij tengevolge van het bestreden inreisverbod gedurende twee jaar het Belgische grondgebied en dat van de Schengenstaten niet mag betreden, dit terwijl de gemachtigde geen afweging heeft gemaakt van de gevolgen die het inreisverbod zou hebben op zijn familiaal leven. De verzoeker betoogt verder dat het geenszins om een “tijdelijke verwijdering” gaat, gelet op het inreisverbod en dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu het argument dat hij een opheffing kan vragen van het inreisverbod niet dienstig is en de bestreden beslissing louter vermeldt dat “uit onderzoek van het dossier namelijk blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”. De verzoeker verwijst tevens naar het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en geeft aan dat rekening dient te worden gehouden met zijn specifieke omstandigheden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod.

In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat de verzoeker niet aantoont dat hij met zijn Nederlandse partner daadwerkelijk een gezin vormt, dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de huwelijksaanvraag werd geweigerd en dat de loutere intentie om te huwen de verzoeker niet automatisch een recht op verblijf verschaft terwijl “de verplichting om terug te keren” geen breuk betekent in de familiale relaties maar slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De Raad wijst er echter op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde, in de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, zich op het standpunt heeft gesteld dat er geen gezinsleven kan worden aangenomen tussen de verzoeker en zijn Nederlandse partner. Daar waar, zonder enige verdere toelichting, wordt vermeld dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Ravels heeft geweigerd het huwelijk te voltrekken wordt hier door de gemachtigde niet de gevolgtrekking aan gekoppeld dat er in de feiten geen daadwerkelijke relatie bestaat tussen de verzoeker en zijn partner. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zulks evenmin. De beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking van 26 maart 2015, die in het administratief dossier is opgenomen, vermeldt enkel dat de voorgelegde identiteitsdocumenten niet in orde zijn. Het gaat derhalve over een documentair probleem en geenszins om een weigering wegens schijnhuwelijk. Bovendien wordt in de bestreden beslissing, zij het impliciet, aangenomen dat er een gezinsleven (al dan niet in de zin van artikel 8 van het EVRM) bestaat tussen de verzoeker en zijn Nederlandse partner. Zulks blijkt uit de volgende motieven: “Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een

machting aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig Inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.” waarbij dient te worden opgemerkt dat de stelling dat er geen disproportionaliteit is met het recht op gezinsleven veronderstelt dat er wel degelijk sprake is of minstens indicaties zijn van een daadwerkelijk gezinsleven. Nu het bestaan van het gezinsleven reeds in de bestreden beslissing in rekening wordt genomen, kan de verweerder niet dienstig voorhouden dat de verzoeker in het kader van de onderhavige vordering nogmaals concrete bewijzen diende voor te leggen van een daadwerkelijk gezinsleven tussen hem en zijn Nederlandse partner.

De vermelding dat *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst”* geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke *“verwijdering van het grondgebied”*, kan voorts niet dienstig worden betrokken op de bestreden beslissing. Met deze vermelding wordt immers verwezen naar (de proportionaliteit van) de loutere terugkeerverplichting, hetgeen niet relevant is in het kader van het opleggen van een inreisverbod dat, zoals bepaald in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet op zich geen terugkeerverplichting inhoudt (dit is een positieve verplichting) maar een verbod om gedurende een zekere periode, hier twee jaar, terug te keren en te verblijven op het Schengengrondgebied (dit is een negatieve verplichting). Ook waar wordt vermeld dat het voornemen om te huwen niet automatisch een verblijfsrecht met zich meebrengt, houdt de motivering van de bestreden beslissing geen verband met de gekozen termijn van het inreisverbod. Hierbij dient er bovendien op te worden gewezen dat de partner van de verzoeker een Nederlands staatsburger is, zodat zij in elk geval verblijfsrecht heeft in Nederland. Los van de vraag of deze Nederlandse partner tevens een legaal verblijf heeft in België, dient dan ook te worden opgemerkt dat het bestreden inreisverbod voor de verzoeker tevens een verblijfs- en toegangsverbod voor Nederland behelst, zodat hiermee in elk geval rekening diende te worden gehouden bij het bepalen van de geldingsduur van het op te leggen inreisverbod.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat met betrekking tot de gekozen geldingstermijn van het bestreden inreisverbod slechts de volgende afweging in de bestreden beslissing kan worden terug gevonden:

“Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig Inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

De Raad treedt de verzoeker bij waar hij betoogt dat hieruit geen zorgvuldige belangenafweging kan blijken tussen de gevolgen van het inreisverbod – dit is een toegangs- en verblijfsverbod op het Schengengrondgebied gedurende twee jaar – en verzoekers gezinsleven met zijn Nederlandse partner.

Waar de gemachtigde oppert dat het de verzoeker vrij staat om met het oog op gezinshereniging in toepassing van artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod, merkt de Raad op dat deze mogelijkheid geen afbreuk doet aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval. Het stond dan ook aan de gemachtigde zelve om een zorgvuldige afweging door te voeren op grond van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Deze afweging dient bovendien, overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet reeds plaats te vinden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, dit is dan ook in de besluitvormingsprocedure die leidt tot het opleggen van het kwestieuze inreisverbod en niet achteraf, bij een onderzoek in het kader van een verzoek tot opheffing of opschorting van het reeds opgelegde inreisverbod.

Hoewel de verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat bij het vaststellen van de geldingstermijn van het inreisverbod rekening kan worden gehouden met het feit dat de betrokken vreemdeling reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat hij zodoende een hardnekkigheid vertoont om illegaal op het grondgebied te verblijven, dient er op te worden gewezen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen (*cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*), zodat de herhaaldelijke onwil om het grondgebied te verlaten moet worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, *in casu* zijn dit minstens de elementen die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België (of op het Schengengrondgebied).

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de gemachtigde bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, en meer bepaald bij het vaststellen van de geldingsduur van het inreisverbod, rekening heeft gehouden met het hem genoegzaam gekende feit dat de verzoeker wil huwen met zijn Nederlandse partner hetgeen minstens een indicatie vormt van een gezinsleven tussen beiden. De loutere vermelding dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan twee jaar, volstaat in dit kader uiteraard niet.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging bij het opleggen van een inreisverbod van twee jaar, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het enige middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. Een inreisverbod kent geen onafhankelijk bestaan los van de geldingstermijn ervan.

Het bestreden inreisverbod dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden akte betreft zodat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, op dit punt samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

De verzoekende partij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Wat deze beslissing betreft, is de vordering tot schorsing dus is zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2015 tot de afgifte van een inreisverbod van twee jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE